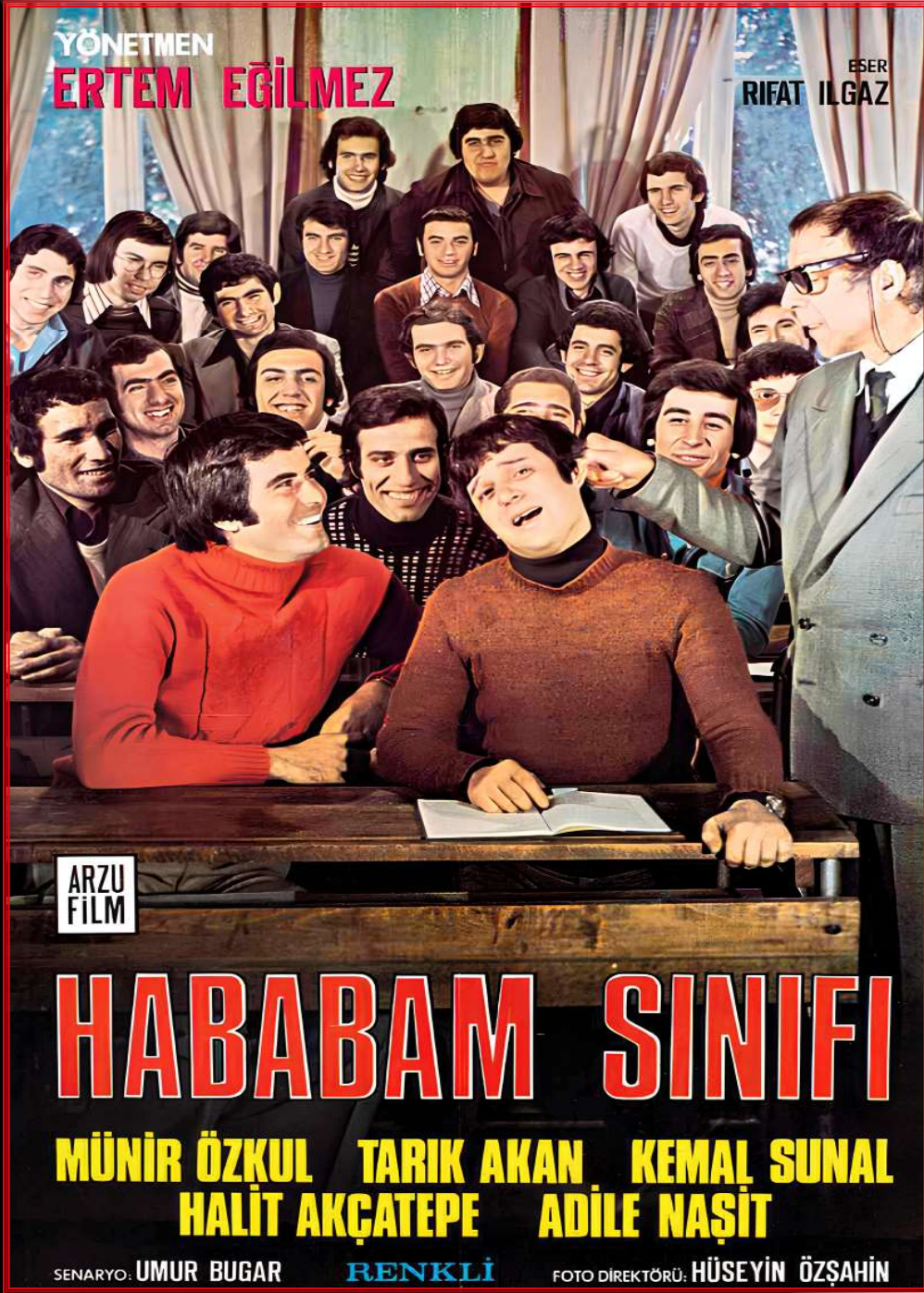

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Kara Mehmet ◆ Ahmet Sami Benli ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ H. Musa Tuncer ◆ Halit Yıldırım
- ◆ Ali Parlak ◆ M. Hanifi Yılmaz ◆ Aslan Aşarbey ◆ Musa Serin
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mustafa İmir ◆ Kadir Köse ◆ Salman Kapanoğlu
- ◆ Mustafa Berçin ◆ Hızır İrfan Önder ◆ Eyyub Azlal ◆ M. Nihat Malkoç

79 Sayı 21 Eylül 2024

Sahibinden Komik/On iki-Sazan Avı-

◆ Mehmet Pektaş

Mert, pantolonunu sıyırması, köpeğin ısıracağı yere kolonya ile pansuman yapıyordu. Kolonyalı pamuk baldırındaki yaraya değdikçe canı yandı-ğından gayriihtiyari üfleyip duruyordu.

“N’aber Mert!” diyen patronunun sesiyle irkildi.

Pantolonunu toparlarken,

“Abi, valla köpeğin tüm dişleri kıcıma geçmiş. Bir hastaneye mi gitseydik, kuduz falan olurum da...” diye karşılık verdi.

Cengiz, koltuğa geçerken Mert’in kafasına bir fiske vurdu, umursamaz bir tavırla konuştu:

“Seni değil köpeği götürmek lazım hastaneye.”

Mert yaralı tarafı sakınarak sağlam yerinin üzerine yan bir şekilde oturdu:

“Niye öyle dedin abi ya?”

Cengiz koltuğa kurulup bacaklarını masanın üzerine uzatmıştı:

“Geçse geçse senden ona hastalık geçer oğlum. Onların köpeklerine senden iyi bakılıyor. Aşısı falan tamdır merak etme. Geçer birkaç güne, arayan soran var mı?”

Mert, karalama defteri olarak kullanılan ajandayı önüne çekti. Bu sırada yaralı tarafı oturduğu yere temas ettiğinden canı yandı:

“Ahh! Olmaz olur mu abi, sabahtan beri tam 27 kişi geldi.” dedi. Bir anda gözleri parlayan Cengiz ayaklarını indirip toparlandı.

“Yapma ya!” dedi ağzı bir karış açık. “Peki ne istiyorlar, satılık mı kiralık mı?”

“Yok be abi, hepsi de şu Önder Emlak, Aysel ablayı sordu.”

Cengiz’in yüz ifadesi değişti. Masanın üzerindeki tespihi aldı.

“Ulan nasıl bir yere tezgâh açtık. İn midir cin midir şu Aysel, kendisini de göremedik ki. Kadının sekreterlik bürosuna döndük. Aysel’i soranlardan para alsak...” diye söylenmeye başlamıştı ki dışarıdan küfürler gelmeye başladı. Cengiz ve Mert ikisi birlikte koşup kafalarını kapıdan dışarı uzattılar.

Kara yağız, kaba saba, uzun boylu bir adam, yirmili yaşlarındaki bir gence yüksek sesle tehditler savuruyor, yakası açılmadık küfürler ediyordu. Diğer ofislerden de sestən rahatsız olan birkaç kafa uzanıp geri girmişti. İnsanların rahatsız olması kara yağız adamın umurunda bile değildi. Koridorun orta yerinde karşısındakine bağırmağa devam ediyordu:

“Bana bah Emir vallah yakaram burayı ha! Siz

beni tanımamışsınız oğlim. O Aysel karısına da söyle versin paramı. Ben başkasına benzemem ha! Hepiğizi vurırım. Kaç gündür arırım arırım açmır. Benim paramdan para mı kazanır ne edir bu kari? Beni mi yiyirsiniz oğlim siz? Bah o kari buraya gelecek ha!”

Cengiz, Mert’e döndü:

“Kim ulan bu hıyarto, binanın ortasında bağırıp duruyor?” diye sordu.

“Bilmem ki abi. Karşısındaki, Aysel’in elamanı Emir. Geçen gün tanımıştık.” dedi Mert.

Genç, karşısındaki adamı sakinleştirmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Adam, Aysel’e epeyce bir küfür ettikten sonra tehdide devam etti:

“Yarin yine gelim yiyirse gelmesin ha yiyirse gelmesin. Bah o zaman ne edirim! Havaya uçırım burayı!”

Kara yağız adam, tam dönüp gidecekken kapıdan kafalarını uzatmış olan Cengiz ve Mert’i gördü. Sonra da gözleri emlakçı yazısına ilişti. Doğruca Cengiz’in ofisine doğru yönelip elini uzattı:

“Hele gardaş hayırlı olsun siz yeni mi açıldığınız? Buraya ofis açmaya nasi razı ettiğiniz Aysel’i? Aysel’in haberi var he?”

Ne olup bittiğini tam anlamayan Cengiz:

“He he!” diyerek kendine uzatılan eli sıktı. Kara yağız adam pervasızca içeri dalarken Mert’in kaş göz işaretiyle Emir de içeri girdi.

Kara yağız, boş bir sandalyeye oturup alabildiğine yayıldı. Ayakkabısını çıkarıp bacak bacak üstüne attı. Öyle ki ayağı az daha karşısındaki tabureye ilişen Emir’in ağzına girecekti.

“Gardaş; çayığiz, kayfeğiz yoh mi?” dedi. Mert, arka tarafa kahve hazırlamaya giderken kara yağız adam, teklifsiz bir şekilde masanın üzerindeki tespihe uzandı.

“Gardaş bizim dosyaları Aysel’den alak da size vererek, madem yenisiğiz, siz takip edin. Vallah bu kari elimizi kana bulayacak ha!”

Cengiz, Aysel’e karşı ilk defa bu kadar cüretkâr konuşan birisini gördüğünden nasıl davranacağına karar verememişti. İlk tanışma anında olduğu gibi karşısındaki adamın her dediğine he he deyip geçti. Adam kendine uzatılan kahveyi de görgüsüzce hüpürdeterek içmeye başladı. Bu sırada kapıya orta boylu, esmer, boynunda postacı çantası asılı bir adam geldi. Yeni gelen adamı, kara yağız ve Emir tanıyordu. Kapıdaki,

“Aysel ablaya bakmıştım.” deyince Cengiz, içinden kara yağız ise dışından Aysel'e bir küfür savurdu. Kapıdaki dönüp gidecekken kara yağız,

“Aysel anamız teşrif etmemiş Ahmet gardaş, gel hele otur. Nere gidirsin? Ne var ne yoh bizim binalarda? Hele Ahmet'e bir çay verin.” dedi.

Kapıdaki gönüllü gönülsüz içeri girip bir köşeye oturdu.

“25 numaranın musluğu damlatıyordu abi. Con-tasını değiştirdim, düzeldi. 100 lira tuttu, ver de hesap karışmasın. Aysel ablayla hesap kitap uğraş-mayalım.” dedi.

Para lafı geçince kara yağız sırttı,

“Veririk gardaş.” deyip kahvesinden son yudumu çekti.

“Gardaş ben kaçırım. Görüşirik.” diyerek Cen-giz'le tokalaşıp çıktı. Birkaç dakika sonra da Ah-met kendisine gelen bir telefon üzerine çayı beklemeden gitti.

Cengiz, olup bitenleri kafasında oturtamadığından ve buraya taşınalı bir ay olmasına rağmen he-nüz Aysel'le yüz yüze gelemediğinden temkinliydi.

“Emir kardeş kim bu mağara adamı?” diye sordu.

Kara yağız adam ayrıldıktan sonra Emir'in dili çözülmüştü:

“Ne olacak kıronun teki işte abi. Bilo Ağa derler. Aysel ablanın müşterilerden. Bir dünya dairesi var. Aysel abla kiralarını takip eder. Bu da her ay gelir, Aysel abladan parasını alır gider.”

“Ahmet kim peki?”

“Ahmet abi mi? İster yönetici de, ister görevli ister kapıcı, bekçi... Ne sayarsan...”

“İyi de Emir bu nasıl zenginlik? 100 lira çıkmadı adamın cebinden.” Emir bilmem dercesine dudak-larını büzdü.

Cengiz'in hiç âdeti olmasa da karşısındakini dü-şüneceği gelmişti. Bozuk saatin bile günde iki defa doğruyu gösterdiği gibi bir şeydi bu.

“Emir kardeş, cahilden dostun olacağına akıl-lı düşmanın olsun derler. Bu adam sıkıntılı biri-ne benziyor. Aysel ablanı bir uyar istersen. Cahil adam ne edeceği belli olmaz. Vururum, öldürürüm falan diyor.”

Emir birden parladı:

“Abi haber verecem vermesine ama ben de ulaşamıyorum ki!”

Cengiz âdeta şok olmuştu. Beyninin içinde “ki ki ki ki ki ki” sesi yankılanıp duruyordu.

“Abi, abi, abi...”

Cengiz, Mert'in fiskelerini yüzünden hissedince kafasını iki yana salladı, kendine geldi.

“Ne var lan ne vurup duruyorsun?” dedi.

“Dondun kaldın abi kaç dakikadır?”

Cengiz, etrafına bakındı, ofiste kendilerinden başka kimse yoktu.

“Emir nerede?”

“Ağlayarak gitti abi.”

“Bu Aysel nasıl birisi böyle? Elemanı bile ulaşmıyor. İlk defa birinden bu kadar tırstım. Önüne gelen de ofisi açarken Aysel'e danıştınız mı deyip duruyor. Neyse biz işimize bakalım. Şu kiracıyı bir an önce çıkarmamız lazım Mert. Rasim abi bizi darlıyor. Karısından düşen mirasın kokusunu başkaları da aldı belli ki. Aklını birileri çelmeden, kiracıyı çıkarıp Rasim abinin güvenini kazanalım, gerisi kolay.”

“Var mı abi yeni bir plan?”

“Var koçum var. Ne demiş Sokrates, ‘İnsanın en zayıf noktası kendini en güçlü gördüğü yerdir.’”

“Abi ben bu sözü Necip Fazıl'ın sanıyordum.”

“Yok oğlum internetten bakalım istersen.” İkişi birden telefona sarıldı.

“Abi benim telefonda Yunus Emre yazıyor, başka bir sayfada da Şekspir...”

“Bende de Can Yücel'le Hz. Ali çıktı. Her neyse boş ver şimdi, telefonundan bir karakol efekti aç. Ben kira kontratının resmini çekmişim, orada kimlik fotokopisi de var. Şu patates hatlardan birini kullanarak eski bir numarayı deneyeceğiz. Olta-mızı atalım bakalım sazan takılacak mı?”

“Rast gele abi.”

Cengiz, binayı boşaltmayan hukuk profesörü-nün numarasını tuşladı, hoparlörü açtı:

“İyi günler ben Başkomiser Ali Çelik. Ana adı, Fatma. Baba adı, Mehmet. Doğum yeri, Ankara. TC: 915645.. Doğru mu kardeşim?”

Cengiz'in bütün ciddiyetine rağmen, bu numaranın tutmayacağına inanan Mert sadece gülüm-süyordu. Telefondaki ses titreyerek:

“Do-doğru ne olmuştu ki?” diye karşılık verdi.

Cengiz:

“Bilgileriniz terör örgütü tarafından ele geçirildi. Çok gizli bir operasyonun içerisindeyiz.” deyince titreyen ses ağlamaklı çıkmaya başladı.

“Nasıl olur ben saygın bir hukuk profesörüyüm.”

“Dediklerimi yaparsan seni bu olaydan kurtarı-rız. Aksi hâlde işin zor kardeşim.”

“Ne isterseniz yaparım. Lütfen yardımcı olun.”

Mert'in yüzündeki gülümseme yerini büyük bir şaşkınlığa bırakırken bu defa Cengiz'in yüzü gül-meye başlamıştı.

-devam edecek-